RETTENS DOM (Ottende Afdeling)

3. februar 2011 *

I sag T-584/08,

Cantiere navale De Poli SpA, Venedig (Italien), først ved advokaterne A. Abate og R. Longanesi Cattani, derefter ved advokaterne A. Abate og A. Franchi,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved E. Righini, C. Urraca Caviedes og V. Di Bucci, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

* Processprog: italiensk.

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2010/38/EF af 21. oktober 2008 om den statsstøtte C 20/08 (ex N 62/08), som Italien påtænker at yde ved en ændring af støtteordning N 59/04 vedrørende en midlertidig defensiv ordning for skibsbygningsindustrien (EUT 2010 L 17, s. 50),

har

RETTEN (Ottende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, E. Martins Ribeiro, og dommerne S. Papasavvas og N. Wahl (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig N. Rosner,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 16. juni 2010,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

1 Artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel [88 EF] (EFT L 83, s. 1), bestemmer:

»I denne forordning forstås ved:

[…]

b) »eksisterende støtte«:

i) […] enhver form for støtte, der eksisterede inden traktatens ikrafttræden i den pågældende medlemsstat, dvs. støtteordninger og individuel støtte, som var trådt i kraft før og er blevet fortsat efter traktatens ikrafttræden

ii) godkendt støtte, dvs. støtteordninger og individuel støtte, som er godkendt af Kommissionen eller Rådet

[…]

v) støtte, som anses for at være en eksisterende støtte, fordi det kan godtgøres, at der ikke var tale om støtte, da den blev indført, men at den blev en støtte på grund af udviklingen på fællesmarkedet, uden at medlemsstaten havde foretaget nogen ændringer. Når visse foranstaltninger bliver en støtte som følge af en liberalisering af en aktivitet ved fællesskabslovgivning, betragtes sådanne foranstaltninger ikke som eksisterende støtte efter den dato, der er fastsat for liberaliseringen.

c) »ny støtte« enhver støtte, dvs. støtteordninger og individuel støtte, som ikke er eksisterende støtte, herunder ændringer i eksisterende støtte

[…]«

2 Artikel 4, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 794/2004 af 21. april 2004 om gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 (EUT L 140, s. 1) bestemmer:

»I relation til artikel 1, [litra] c), i forordning […] nr. 659/1999 er en ændring i eksisterende støtte enhver ændring, der ikke er af rent formel eller administrativ art, der ikke kan påvirke vurderingen af støtteforanstaltningens forenelighed med fællesmarkedet. Imidlertid betragtes en stigning i det oprindelige budget for en eksisterende støtteordning på op til 20 % ikke som en ændring i eksisterende støtte.«

3 Rådet har med hjemmel i artikel 87, stk. 3, litra e), EF vedtaget forordning (EF) nr. 1177/2002 af 27. juni 2002 om en midlertidig defensiv ordning for skibsbygningsindustrien (EFT L 172, s. 1). Nævnte forordning havde tilladt en sådan mekanisme for at bistå Fællesskabets skibsværfter, der havde lidt væsentlig og alvorlig skade på grund af illoyal konkurrence fra koreanske skibsværfter (tredje betragtning til forordningen). Samme forordnings artikel 2, stk. 2 og 3, præciserede, at direkte støtte til visse kontrakter om bygning af skibe kunne betragtes som forenelig med fællesmarkedet, når denne støtte ikke oversteg 6 % af kontraktværdien, og såfremt det omhandlede segment af markedet havde lidt alvorlig skade som følge af illoyal koreansk konkurrence.

4 Artikel 3 i forordning nr. 1177/2002 opstiller som betingelse for, at støtten ydes, at den i overensstemmelse med artikel 88 EF anmeldes til Kommissionen, som undersøger støtten og vedtager en beslutning desangående i overensstemmelse med forordning nr. 659/1999.

5 Artikel 2, stk. 4, og artikel 4 og 5 i forordning nr. 1177/2002 har følgende ordlyd:

»*Artikel 2*

[…]

4. Denne forordning finder ikke anvendelse på skibe, der leveres senere end tre år fra datoen for undertegnelsen af den endelige kontrakt. Kommissionen kan imidlertid forlænge denne leveringsfrist på tre år, når det er berettiget på grund af det pågældende skibsbygningsprojekts komplicerede tekniske karakter eller på grund af forsinkelser som følge af uventede, betydelige og forklarlige forstyrrelser i et skibsværfts arbejdsprogram, der skyldes ekstraordinære omstændigheder, som værftet ikke har kunnet forudse eller har haft indflydelse på.

[…]

Artikel 4

Forordningen finder anvendelse på endelige kontrakter, der undertegnes i tidsrummet fra forordningens ikrafttræden til dens udløb, dog med undtagelse af endelige kontrakter, der undertegnes, før Fællesskabet i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* har meddelt, at det har indledt en tvistbilæggelsesprocedure mod Korea ved at anmode om konsultationer i overensstemmelse med WTO-forståelsen vedrørende regler og procedurer for bilæggelse af tvister, og endelige kontrakter, der undertegnes en måned eller mere efter, at Kommissionen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* har meddelt, at denne tvistbilæggelsesprocedure har ført til en løsning eller indstilles, fordi Fællesskabet mener, at det godkendte protokollat er blevet gennemført fuldt ud.

Artikel 5

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* og udløber den 31. marts 2004.

[…]«

6 Ved Rådets forordning (EF) nr. 502/2004 af 11. marts 2004 om ændring af forordning (EF) nr. 1177/2002 (EUT L 81, s. 6) blev fristen for udløb af forordning nr. 1177/2002 fastsat i denne forordnings artikel 5 udsat til den 31. marts 2005.

Sagens baggrund

7 Sagsøgeren, Cantiere navale De Poli SpA, driver et skibsværft beliggende i Venedig (Italien).

8 Den 15. januar 2004 anmeldte Den Italienske Republik en støtteordning, hvorved den påtænkte at anvende forordning nr. 1177/2002 via artikel 4, stk. 153, i legge nº 350 su disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2004) (lov nr. 350 om bestemmelser vedrørende fastsættelsen af statens årlige og flerårige budgetter (finanslov 2004)) af 24. december 2003 (almindeligt tillæg til GURI nr. 299 af 27.12.2003, herefter »lov nr. 350/2003«), som præciserede som følger:

»For at muliggøre anvendelsen af [forordning nr. 1177/2002] bevilliges der 10 mio. EUR for året 2004. Dekretet fra ministeriet for infrastruktur og transport fastsætter betingelserne for bevilling af denne støtte. Bestemmelserne i dette punkt er i overensstemmelse med artikel 88, stk. 3, [EF] underlagt en forhåndsgodkendelse fra [Kommissionen].«

9 Ved beslutning af 19. maj 2004 om støtteordning N 59/2004 vedrørende en midlertidig defensiv ordning for skibsbygningsindustrien, anmeldt under nr. K(2004) 1807 (herefter »godkendelsesbeslutningen fra 2004«), godkendte Kommissionen den anmeldte

ordning, idet den fandt at den var i overensstemmelse med forordning nr. 1177/2002 og forenelig med fællesmarkedet (herefter »ordningen fra 2004«).

10 Den Italienske Republik, som fandt, at den oprindelige bevilling på 10 mio. EUR ikke var tilstrækkelig til at dække samtlige ansøgninger om støtte indgivet inden udløbet af forordning nr. 1177/2002, som ændret ved forordning nr. 502/2004, underrettede den 1. februar 2008 Kommissionen om dens hensigt om via artikel 2, stk. 206, i legge nº 244 su disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2008) (lov nr. 244 om bestemmelser vedrørende fastsættelsen af statens årlige og flerårige budgetter (finansloven for 2008) af 24.12.2007 (almindeligt tillæg til GURI nr. 300 af 28.12.2007), herefter »lov nr. 244/2007«) at bevillige yderligere 10 mio. EUR til budgettet for ordningen fra 2004 (herefter »den anmeldte foranstaltning«).

11 Kommissionen meddelte i skrivelse af 30. april 2008 Den Italienske Republik sin beslutning om over for sidstnævnte at indlede proceduren efter artikel 88, stk. 2, EF for så vidt angår den anmeldte foranstaltning. Beslutningen om at indlede proceduren blev desuden offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* (EUT 2008 C 140, s. 20). Kommissionen opfordrede de interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger senest en måned efter offentliggørelsen. Sagsøgeren fremsatte ved skrivelse af 12. september 2008 sine bemærkninger, som Kommissionen ikke har taget hensyn til, idet den fandt, at de var blevet fremsat for sent.

12 Den 21. oktober 2008 vedtog Kommissionen beslutning 2010/38/EF om den statsstøtte C 20/08 (ex N 62/08), som Italien påtænker at yde ved en ændring af støtteordning N 59/04 vedrørende en midlertidig defensiv ordning for skibsbygningsindustrien (EUT 2010 L 17. s. 50) (herefter »den anfægtede beslutning«), hvis artikel 1 bestemmer:

»Den statsstøtte, som Italien påtænker at yde ved en ændring af støtteordning N 59/04 vedrørende en midlertidig defensiv ordning for skibsbygningsindustrien, og som indebærer en forhøjelse på 10 mio. EUR af [2004-]ordningens budget, er uforenelig med fællesmarkedet.

Støtten må derfor ikke ydes.«

13 I den anfægtede beslutning fandt Kommissionen, at den anmeldte foranstaltning udgjorde ny støtte som omhandlet i artikel 1, litra c), i forordning nr. 659/1999 og i artikel 4 i forordning nr. 794/2004, og at denne støtte ikke kunne anses for forenelig med fællesmarkedet, eftersom forordning nr. 1177/2002 ikke længere var i kraft og derfor ikke kunne tjene som retsgrundlag ved vurderingen af den anmeldte foranstaltning. Kommissionen præciserede ligeledes, at nævnte foranstaltning ikke kunne anses for forenelig med fællesmarkedet på grundlag af bestemmelserne om statsstøtte til skibsbygningsindustrien (EUT 2003 C 317, s. 11), og at den heller ikke syntes at være forenelig med fællesmarkedet på grundlag af andre statsstøttebestemmelser.

14 Kommissionen anførte desuden, at Republikken Korea efter ikrafttrædelsen af forordning nr. 1177/2002 for Verdenshandelsorganisationens (WTO) instans til bilæggelse af tvister (DSB) havde rejst spørgsmålet om lovligheden af nævnte forordning, henset til WTO-bestemmelserne. Den 22. april 2005 offentliggjorde et panel nedsat af DSB en beretning, hvori det konkluderedes, at forordning nr. 1177/2002 og forskellige nationale ordninger — som anvendte nævnte forordning på det tidspunkt, hvor Republikken Korea indbragte sagen for WTO — var i strid med visse WTO-bestemmelser. DSB vedtog den 20. juni 2005 panelets beretning, hvori det anbefaledes, at Fællesskabet skulle bringe forordning nr. 1177/2002 og de nationale ordninger, som anvendte denne forordning, i overensstemmelse med de forpligtelser, der påhviler det inden for rammerne af WTO.

Retsforhandlinger og parternes påstande

15 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. december 2008 har sagsøgeren anlagt denne sag.

16 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

17 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Ottende Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har inden for rammerne af foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse som fastsat i procesreglementets artikel 64 anmodet parterne om at udtale sig om muligheden for at forene den foreliggende sag med sag T-3/09, hvori Den Italienske Republik havde anlagt et søgsmål med samme genstand. Efter modtagelsen af indlæg fra parterne, som ikke fremsatte nogen indsigelse, blev disse sager ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Ottende Afdeling den 2. juni 2010 forenet med henblik på den mundtlige forhandling i overensstemmelse med procesreglementets artikel 50.

19 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 16. juni 2010.

Retlige bemærkninger

20 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet fremsat fem anbringender vedrørende henholdsvis en tilsidesættelse af forordning nr. 1177/2002, en urigtig vurdering af den anmeldte foranstaltning, en manglende relevans af henstillingen fra DSB af 20. juni 2005, en tilsidesættelse af artikel 253 EF og en tilsidesættelse af principperne om god forvaltningsskik, om kontradiktion og om overholdelse af retten til forsvar.

Det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af forordning nr. 1177/2002, af artikel 253 EF og af principperne om ligebehandling og om beskyttelse af den berettigede forventning

Parternes argumenter

21 Sagsøgeren gør med dette anbringende gældende, at Kommissionen har tilsidesat principperne om en tidsmæssig anvendelse af en retsregel. Kommissionen har forvekslet perioden, i løbet af hvilken forordning nr. 1177/2002 var i kraft, med den periode, i løbet af hvilken nævnte forordning fandt anvendelse. Kommissionen har således været nødsaget til at anvende denne forordning på situationer, som forelå før

dens udløb, dvs. den 31. marts 2005, for så vidt som disse situationer retligt er opstået i den periode, i løbet af hvilken forordning nr. 1177/2002 var i kraft. Sagsøgeren gør herved gældende, at 34. betragtning til den anfægtede beslutning er behæftet med en begrundelsesmangel. Sagsøgeren har også henvist til artikel 4 i forordning nr. 1177/2002 og til Kommissionens beslutning K(2008) 4356 af 8. august 2008 om statsstøtte N 68/2008 og N 69/2008 – Italien (forlængelse af fristen på tre år for levering af tankskibe bygget af skibsværftet Giacalone), hvori Kommissionen har anvendt forordning nr. 1177/2002 efter den 31. marts 2005.

22 Sagsøgeren anfører endvidere, at Kommissionen i den anfægtede beslutning har tilsidesat princippet om ligebehandling, eftersom de virksomheder, som er blevet frataget muligheden for at anvende støtteordningen fastsat i denne beslutning, havde indgået deres respektive salgskontrakter i samme økonomiske og lovgivningsmæssige kontekst, dvs. før den 31. marts 2005, som reaktion på den illoyale konkurrence fra Korea, som de virksomheder, der havde haft mulighed for at anvende støtteordningen som følge af godkendelsesbeslutningen fra 2004. Den eneste forskel mellem disse erhvervsdrivende er, at den italienske regering på grund af budgetmæssige krav efter den 31. marts 2005 har foretaget en refinansiering af ordningen fra 2004.

23 Kommissionen har endvidere tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ved vilkårligt at have lagt til grund, at den anmeldte foranstaltning var blevet anmeldt uden for fristen. Eftersom forordning nr. 1177/2002 ikke indeholdt nogen frist, inden for hvilken støtteforanstaltningerne skulle anmeldes, og henset til, at sagsøgeren før den 31. marts 2005 havde indgået kontrakter, som opfyldte de materielle betingelser fastsat i nævnte forordning, har Kommissionen ikke kunnet nægte at godkende den anmeldte foranstaltning uden at tilsidesætte sagsøgerens berettigede forventninger.

24 Sagsøgeren gør endvidere gældende, at Kommissionen ikke har angivet, hvorledes gennemførelsen af målene med forordning nr. 1177/2002 kan forenes med det forhold, at det materielt var umuligt for den italienske regering på selve dagen for nævnte forordnings udløb at anmelde støtte forbundet med kontrakter, med hensyn til

hvilke den ikke kendte indgåelsesdatoen, og som den ikke kunne have kendskab til, fordi det i medfør af forordning nr. 1177/2002 var tilladt at indgå sådanne kontrakter indtil den 31. marts 2005.

25 Sagsøgeren har endvidere anført, at hverken kontrolordningen for statsstøtteordninger fastsat ved traktaten eller forordning nr. 1177/2002 fastsætter nogen frist, inden for hvilken statsstøtteforanstaltninger skal anmeldes i henhold til artikel 88, stk. 3, EF.

26 Det tilkommer således alene de italienske myndigheder i medfør af subsidiaritetsprincippet at vælge datoen for anmeldelse af en støtteforanstaltning ud fra deres kendskab til det nødvendige budget for anvendelsen af forordning nr. 1177/2002 og henset til almindelige budgetprocedurer. Kommissionen har begået en åbenbar fejl ved at sammenblande datoen for udløbet af forordning nr. 1177/2002, nemlig den 31. marts 2005, med den frist, som medlemsstaterne rådede over for at fastsætte bestemmelser om finansiering af en støtteordning, og ved at lade disse to datoer være sammenfaldende.

27 Kommissionen har gjort gældende, at anbringendet skal forkastes.

Rettens bemærkninger

28 Hvad for det første angår klagepunktet om, at 34. betragtning til den anfægtede beslutning er behæftet med en begrundelsesmangel, bemærkes, at den begrundelse, som efter fast retspraksis kræves i henhold til artikel 253 EF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af

den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter artikel 230 EF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. Domstolens dom af 1.7.2008, forenede sager C-341/06 P og C-342/06 P, Chronopost, Sml. I, s. 4777, præmis 88 og den deri nævnte retspraksis).

29 I den foreliggende sag har Kommissionen i 33. og 34. betragtning til den anfægtede beslutning forklaret, hvorfor den fandt, at den af den italienske regering påberåbte retspraksis ikke var relevant for afgørelsen af, om den italienske regering havde en berettiget forventning om den anmeldte foranstaltnings forenelighed med fællesmarkedet.

30 Den begrundelse, som angiveligt mangler, fremgår af 11., 25. og 26. betragtning til den anfægtede beslutning, som omfatter en redegørelse for årsagen til, at Kommissionen fandt, at forordning nr. 1177/2002 ikke fandt anvendelse på den anmeldte foranstaltning, nemlig den omstændighed, at den ikke længere var i kraft.

31 Hvad dernæst angår rigtigheden af Kommissionens tilgang er det ubestridt, at Kommissionen i den anfægtede beslutning har konkluderet, at forordning nr. 1177/2002 ikke kunne udgøre et retsgrundlag for vurderingen af den anmeldte foranstaltning, eftersom den var udløbet den 31. marts 2005 (11., 25. og 26. betragtning til den anfægtede beslutning).

32 Hvad angår den tidsmæssige anvendelse af en retsregel i mangel af overgangsbestemmelser er det vigtigt i den foreliggende sag at sondre mellem kompetencereglerne og de materielle retsregler.

33 Hvad angår de regler, som regulerer kompetencen for Den Europæiske Unions institutioner, fremgår det af retspraksis, at den bestemmelse, som udgør retsgrundlaget for en retsakt, og som giver Unionens institution kompetence til at vedtage den omhandlede retsakt, skal være gældende på tidspunktet for vedtagelsen heraf (jf. i denne retning Domstolens dom af 4.4.2000, sag C-269/97, Kommissionen mod Rådet, Sml. I, s. 2257, præmis 45).

34 I den foreliggende sag er det artikel 88 EF, der udgør det retsgrundlag, som tillægger Kommissionen kompetence til at vedtage beslutninger på statsstøtteområdet, og som siden 1968 vedvarende har givet den kompetence til at træffe afgørelse om støtteforanstaltningers forenelighed med fællesmarkedet i lyset af artikel 87 EF.

35 Hvad angår de materielle retsregler regulerer de fra deres ikrafttræden de fremtidige virkninger af faktiske omstændigheder, som er opstået under den gamle lovgivning. De materielle retsregler finder derfor ikke anvendelse på virkninger indtrådt før deres ikrafttræden, medmindre de exceptionelle betingelser for en virkning med tilbagevirkende kraft er opfyldt (jf. i denne retning, Domstolens dom af 14.4.1970, sag 68/69, Brock, Sml. 1970, s. 37, org.ref.: Rec. s. 171, præmis 6, af 29.1.2002, sag C-162/00, Pokrzeptowicz-Meyer, Sml. I, s. 1049, præmis 49, og af 24.9.2002, forenede sager C-74/00 P og C-75/00 P, Falck og Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen, Sml. I, s. 7869, præmis 119, samt Rettens dom af 14.2.2007, sag T-455/04, Simões Dos Santos mod KHIM, Sml. Pers. I-A-2, s. 61, og II-A-2, s. 427, præmis 100, og af 12.9.2007, sag T-25/05, González y Díez mod Kommissionen, Sml. II, s. 3121, præmis 70).

36 Hvad angår anmeldt støtte, der ikke er udbetalt, er den dato, hvor virkningerne af den påtænkte støtte indtræder inden for rammerne af Unionens ordning for kontrol med statsstøtte, sammenfaldende med det tidspunkt, hvor Kommissionen vedtager beslutningen vedrørende nævnte støttes forenelighed med fællesmarkedet. Reglerne, principperne og bedømmelseskriterierne for vurderingen af foreneligheden med fællesmarkedet af statsstøtten, der er gældende på det tidspunkt, hvor Kommissionen vedtager sin beslutning, kan således i princippet betragtes som bedre tilpasset den konkurrencemæssige situation (Domstolens dom af 11.12.2008, sag C-334/07 P, Kommissionen mod Freistaat Sachsen, Sml. I, s. 9465, præmis 50-53). Dette skyldes,

at den omhandlede støtte tidligst resulterer i reelle fordele eller ulemper på fællesmarkedet på tidspunktet, hvor Kommissionen beslutter sig eller ikke beslutter sig for at tillade den.

37 Hvad angår ulovlig statsstøtte, som ikke er blevet anmeldt på forhånd, er de materielle retsregler, som finder anvendelse, derimod dem, som var i kraft på det tidspunkt, hvor støtten blev udbetalt, idet de fordele og ulemper, som resulterer af en sådan støtte, har vist sig under den periode, i løbet af hvilken den omhandlede støtte er blevet udbetalt (Rettens dom af 15.4.2008, sag T-348/04, SIDE mod Kommissionen, Sml. II, s. 625, præmis 58-60).

38 Det følger heraf, at det i den foreliggende sag ikke kan foreholdes Kommissionen, at den ikke har anvendt forordning nr. 1177/2002, eftersom den påtænkte støtte var blevet anmeldt og ikke var blevet udbetalt. De reelle fordele og ulemper ved den anmeldte foranstaltning på fællesmarkedet ville således ikke vise sig før vedtagelsen af den anfægtede beslutning, som blev vedtaget efter datoen for udløbet af forordning nr. 1177/2002, dvs. den 31. marts 2005.

39 Argumentet, hvorefter artikel 4 i forordning nr. 1177/2002 bestemte, at sidstnævnte fandt anvendelse på kontrakter indgået før den 31. marts 2005, er ikke til hinder for konklusionen om, at forordning nr. 1177/2002 ikke fandt anvendelse på den anmeldte foranstaltning. Artikel 4 i forordning nr. 1177/2002 præciserer således ligesom artikel 2 i nævnte forordning de materielle betingelser, der skal være opfyldt, for at Kommissionen i medfør af denne forordning kan vedtage en beslutning, hvorved den omhandlede støtte erklæres for forenelig med fællesmarkedet. Den tidsmæssige anvendelse af nævnte forordning er imidlertid reguleret ved forordningens artikel 5 og principperne angivet i præmis 33-36 ovenfor.

40 Det er klart, at den omstændighed, at den dato, som fastlægger de materielle retsregler, som finder anvendelse, hvad angår en anmeldt støtte, der ikke er blevet udbetalt, er sammenfaldende med Kommissionens vedtagelse af en beslutning om nævnte støttes forenelighed med fællesmarkedet, resulterer i, at denne institution ved at tilrettelægge varigheden af undersøgelsen af den anmeldte støtteforanstaltning kan

fremtvinge anvendelsen af en materiel retsregel, som er trådt i kraft efter den nævnte foranstaltnings anmeldelse til Kommissionen. Denne hypotese, som desuden ikke gør sig gældende i den foreliggende sag, eftersom den anmeldte foranstaltning er blevet anmeldt efter udløbet af forordning nr. 1177/2002, kan imidlertid ikke begrunde en fravigelse af princippet, hvorefter nye materielle retsregler fra deres ikrafttræden regulerer alle fremtidige virkninger af faktiske omstændigheder, som er opstået under de gamle regler.

41 Det bemærkes herved, at Kommissionens mulighed for at vælge at anvende enten den nye regel eller den gamle regel er begrænset og opvejes dels af den omstændighed, at medlemsstaterne råder over en skønsbeføjelse med hensyn til tidspunktet, på hvilket de anmelder støtteforanstaltningerne, dels af den omstændighed, at artikel 4 i forordning nr. 659/1999 tilskynder Kommissionen til i overensstemmelse med princippet om god forvaltningsskik at handle med den fornødne hast (jf. i denne retning og analogt Rettens dom af 18.11.2004, sag T-176/01, Ferriere Nord mod Kommissionen, Sml. II, s. 3931, præmis 62 og den deri nævnte retspraksis).

42 Den omstændighed, at medlemsstaterne for at kunne anvende forordning nr. 1177/2002 havde pligt til at anmelde de påtænkte støtteforanstaltninger inden udløbet af nævnte forordning og inden alle støtteberettigede kontrakter blev underskrevet, kan ikke anfægte anvendelsen på Unionens ordning for kontrol med statsstøtte af de principper, som regulerer den tidsmæssige anvendelse af materielle retsregler. Det er således en integrerende del af ordningen med forhåndsgodkendelse af statsstøtteforanstaltninger, at anmeldelserne nødvendigvis skal indeholde et overslag over de samlede beløb af den påtænkte støtte. Dette gælder navnlig hvad angår en foranstaltning, som vedrører operationel støtte, som den i den foreliggende sag omhandlede.

43 Påstanden om, at Kommissionen har anvendt forordning nr. 1177/2002 efter den 31. marts 2005 for at godkende en ansøgning om forlængelse af en leveringsfrist, afsvækker heller ikke konklusionen om, at forordning nr. 1177/2002 ikke fandt anvendelse på den anmeldte foranstaltning. Det bør herved for det første understreges, at Kommissionens fortolkning og anvendelse af en retsregel i intet tilfælde kan binde

Retten. Det bemærkes for det andet, at den beslutning, som sagsøgeren henviser til (jf. præmis 21 ovenfor), i modsætning til den i den foreliggende sag omhandlede vedrører en situation, hvis retlige rammer er blevet endeligt fastlagt før den 31. marts 2005 via godkendelsesbeslutningen fra 2004.

44 Hvad angår argumentet om en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet bør det understreges, at det savner ethvert grundlag. Den omstændighed, at forordning nr. 1177/2002 ikke finder anvendelse på den anmeldte foranstaltning, følger således ikke af udøvelsen af et skøn. Årsagen til, at de kontrakter, som er omhandlet af den anmeldte foranstaltning, ikke nyder godt af støtte i henhold til forordning nr. 1177/2002, er derfor alene forbundet med den midlertidige karakter af samme forordning og med den omstændighed, at Den Italienske Republik ikke har anmeldt den omhandlede foranstaltning således at Kommissionen kan træffe en beslutning inden udløbet af nævnte forordning.

45 Hvad angår sagsøgerens påstand om, at Kommissionen har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, må det konstateres, at forordning nr. 1177/2002 ikke indeholder bestemmelser, som fritager medlemsstaterne fra deres anmeldelsespligt i henhold til artikel 88, stk. 3, EF eller bestemmelser, der ændrer definitionen af hermed forbundne begreber, såsom begrebet om ændringer i en eksisterende støtte. Tværtimod følger det af denne forordning, at dens anvendelse er underlagt overholdelsen af bestemmelserne i artikel 88 EF og i forordning nr. 659/1999. Godkendelsesbeslutningen fra 2004, som er baseret på forordning nr. 1177/2002, kunne derfor på ingen måde skabe en berettiget forventning ud over hvad der udtrykkeligt fremgik af nævnte beslutning, nemlig Den Italienske Republiks tilladelse til at yde støtte for et samlet beløb på 10 mio. EUR.

46 Henset til det ovenstående og i mangel af overgangsbestemmelser, der udvider det tidsmæssige anvendelsesområde for forordning nr. 1177/2002, skal det første anbringende forkastes i sin helhed.

Det andet anbringende vedrørende en urigtig vurdering af den anmeldte foranstaltning

Parternes argumenter

47 Sagsøgeren gør for det første gældende, at Kommissionen ikke havde kompetence til at undersøge den anmeldte foranstaltnings forenelighed med fællesmarkedet, idet dette krav om forenelighed ikke fremgår af forordning nr.1177/2002. Denne forordning er efter sagsøgerens opfattelse resultatet af en nødsituation på dette marked, som alene henhører under Rådets kompetence i medfør af artikel 87, stk. 3, litra e), EF.

48 Sagsøgeren påstår i denne forbindelse, at Kommissionens rolle ved vurderingen af støtteforanstaltningers forenelighed i lyset af fravigelsesbestemmelserne indført af Rådet i medfør af artikel 87, stk. 3, litra e), EF er begrænset til at undersøge, om betingelserne fastsat af Rådet er overholdt, en overholdelse, som er sikret i den foreliggende sag.

49 Sagsøgeren gør for det andet gældende, at Kommissionen med urette har baseret sig på artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 794/2004 for at konkludere, at den anmeldte foranstaltning udgjorde ny støtte. Sagsøgeren anfører herved, at forordning nr. 1177/2002 var en trinhøjere norm end forordning nr. 794/2004. Sidstnævnte kan derfor ikke begrænse anvendelsen af forordning nr. 1177/2002. Tværtimod skal forordning nr. 794/2004 fortolkes i lyset af formålet med forordning nr. 1177/2002, dvs. formålet om at støtte europæiske værfter, som er udsat for illoyal konkurrence fra Korea.

50 For det tredje bestrider sagsøgeren berettigelsen af begrundelsen i 23. betragtning til den anfægtede beslutning, hvorefter »forhøjelser af en godkendt støtteordnings

budget (medmindre der er tale om forhøjelser af mindre omfang, dvs. under 20 %) uundgåeligt vil influere på konkurrencen, da medlemsstaten herved får mulighed for at yde en større støtte end oprindeligt godkendt«. Ifølge sagsøgeren kan den anmeldte foranstaltning ikke have haft nogen virkning for konkurrencen, eftersom en sådan virkning først er indtrådt senere, når de erhvervsdrivende efter vedtagelsen af forordning nr. 177/2002 indtil i 2005 har indgået »skibskontrakter«.

51 Ifølge sagsøgeren er den omstændighed, at de koreanske værfter har kunnet lide skade, ikke et relevant forhold, eftersom dette forhold netop udgør formålet med forordning nr. 1177/2002. Desuden har den anmeldte foranstaltning ikke indebåret en egentlig forøgelse af budgettet for en »allerede eksisterende støtte«, eftersom de af den anmeldte foranstaltning omhandlede kontakter aldrig har været omfattet af den omhandlede støtteordning.

52 For det fjerde understreger sagsøgeren, at der bør tages hensyn til den refinansiering, som den italienske regering har foretaget, dvs. den anmeldte foranstaltning, som en direkte konsekvens af forordning nr. 502/2004, som forlængede anvendelsen af forordning nr. 1177/2002 og rejste et behov for refinansiering. Det er derfor en fejl at anse den anmeldte foranstaltning for en ny ordning, som adskiller sig fra den ordning, som omhandles i godkendelsesbeslutningen fra 2004.

53 Kommissionen bestrider sagsøgerens argumenter.

54 Hvad angår sagsøgerens argument om, at den anmeldte foranstaltning ikke kan have nogen virkning på konkurrencen, har Kommission fremsat en formalitetsindsigelse. Ifølge Kommissionen gøres det i det indledende processkrift gældende, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 4, stk. 2, litra a), i forordning nr. 794/2004, mens der i replikken fremsættes kritik om, at der ikke foreligger nogen risiko for en væsentlig påvirkning af konkurrencen, og at en af betingelserne i artikel 87, stk. 1, EF dermed

ikke er opfyldt. Der er derfor tale om et nyt anbringende, som ikke opfylder bestemmelserne i procesreglementets artikel 44, stk. 2, litra a), sammenholdt med procesreglementets artikel 48, stk. 2.

Rettens bemærkninger

55 Indledningsvis må Kommissionens formalitetsindsigelse forkastes. Selv om sagsøgeren således i det indledende processkrift til støtte for dette anbringende principalt har gjort gældende, at det følger af det omhandlede regelhierarki, at artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 794/2004 ikke kunne finde anvendelse på den anmeldte foranstaltning, har sagsøgeren også fremsat et argument om, at den anmeldte foranstaltning ikke kunne ændre konkurrencevilkårene.

56 Det følger heraf, at samtlige sagsøgerens argumenter fremsat i forbindelse med dette anbringende kan antages til realitetsbehandling.

57 Hvad angår berettigelsen af anbringendet må påstanden om, at forordning nr. 1177/2002 indebar, at Kommissionen blev frataget kompetencen til at undersøge den anmeldte foranstaltnings forenelighed med fællesmarkedet, indledningsvis forkastes.

58 For det første er den kompetence, som Kommissionen råder over i denne henseende, knæsat i EF-traktaten og kan ikke hindres af en forordning.

59 For det andet fandt forordning nr. 1177/2002, som det blev konstateret i forbindelse med undersøgelsen af det første anbringende, ikke anvendelse på den anmeldte forordning.

60 For det tredje, selv om det lægges til grund, at forordning nr. 1177/2002 finder anvendelse på den anmeldte foranstaltning, bør det understreges, at forordning nr. 1177/2002 er baseret på artikel 87, stk. 3, litra e), EF. Den omhandlede støtte indgår derfor i den gruppe af støtteformer, som »kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet«. Artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1177/2002 indeholder i øvrigt en nøjagtig gengivelse af denne bestemmelse.

61 Selv om en sådan støtte kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet, er resultatet derfor ikke nødvendigvis, at den er det (jf. i denne retning Domstolens dom af 15.10.1996, sag C-311/94, IJssel-Vliet, Sml. I, s. 5023, præmis 26-28).

62 Det tilkommer nemlig Kommissionen i henhold til artikel 88, stk. 3, EF at afgøre, om en sådan støtte opfylder alle betingelser for at være forenelig med fællesmarkedet. Dette fremgår af artikel 3 i forordning nr. 1177/2002, som udtrykkeligt foreskriver, at artikel 88 EF og forordning nr. 659/1999 finder anvendelse på den omhandlede støtte.

63 Det følger af samtlige disse betragtninger vedrørende Kommissionens kompetencer, at i modsætning til hvad sagsøgeren har anført, var Kommissionen kompetent i den foreliggende sag til at vurdere den anmeldte foranstaltnings forenelighed med fællesmarkedet, og at ingen bestemmelse hindrede den i at anvende forordning nr. 794/2004.

64 Hvad angår kvalificeringen af den anmeldte foranstaltning som ny støtte bemærkes, at rækkevidden af begrebet ændring af en eksisterende støtte fastlægges i forhold til det retsgrundlag, som har indført den eksisterende støtteordning (Domstolens dom

af 27.3.1984, sag 169/82, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 1603, præmis 9 og 10, og Rettens dom af 30.1.2002, sag T-35/99, Keller og Keller Meccanica mod Kommissionen, Sml. II, s. 261, præmis 61 og 62).

65 I den foreliggende sag var lov nr. 350/2003, som præciserede, at det oprindelige budget for støtteordningen udgjorde 10 mio. EUR, en del af de elementer, som Den Italienske Republik havde fremlagt for Kommissionen inden for rammerne af den procedure, som gav anledning til godkendelsesbeslutningen fra 2004. Det følger heraf, at vedtagelsen af lov nr. 244/2007, som bevilliger yderligere 10 mio. til ordningen fra 2004, reelt har resulteret i kvalificeringen af den anmeldte foranstaltning som ny støtte som omhandlet i retspraksis.

66 Det bemærkes for fuldstændighedens skyld, at den forudsætning, som sagsøgerens klagepunkt hviler på, nemlig, at konkurrencen ikke kunne ændres på tidspunktet for tildelingen af støtten, eftersom betydningen for konkurrencen allerede havde fundet sted på tidspunktet for indgåelsen af kontrakterne i 2005 (jf. præmis 50 ovenfor), er urigtig, som allerede angivet i præmis 36-38 ovenfor.

67 Endelig kan sagsøgerens argument om, at den anmeldte foranstaltning ikke kan anses for ny støtte, fordi den udgør en direkte konsekvens af forordning nr. 502/2004, som forlængede anvendelsen af forordning nr. 1177/2002 og har rejst et behov for refinansiering af ordningen fra 2004, uden relevans. Selv om forordning nr. 502/2004 har forlænget anvendelsen af forordning nr. 1177/2002, har den ikke indført nogen fravigelse af forpligtelsen til at anmelde ændringer af støtten som fastsat ved artikel 88, stk. 3, EF og ved artikel 3 i forordning nr. 1177/2002.

68 Det følger af det ovenstående, at det andet anbringende også skal forkastes som ugrundet.

Det tredje anbringende om den manglende relevans af henstillingen fra DSB af 20. juni 2005

Parternes argumenter

69 Sagsøgeren anfører i det væsentlige, at den anfægtede beslutning er behæftet med en mangel, idet den med urette fastslog, at henstillingen fra DSB af 20. juni 2005 var til hinder for godkendelsen af den anmeldte foranstaltning. Kommissionens tilgang i den anfægtede beslutning svarer til at anvende henstillingen fra DSB af 20. juni 2005 med tilbagevirkende kraft på kontrakter underskrevet før den 31. marts 2005, hvis signatarer har haft en berettiget forventning om, at forordning nr. 1177/2002 vil blive anvendt på dem. Henstillingen fra DSB af 20. juni 2005 burde imidlertid ikke havde spillet nogen rolle ved Kommissionens undersøgelse af den anmeldte foranstaltning.

70 Kommissionen har gjort gældende, at anbringendet skal forkastes.

Rettens bemærkninger

71 Det bemærkes, at det fremgår af 26. betragtning til den anfægtede beslutning, at Kommissionen fandt, at den anmeldte foranstaltning var uforenelig med fællesmarkedet, henset til, dels at forordning nr. 1177/2002 var udløbet, dels at der ikke var noget andet retsgrundlag for at vedtage en beslutning om forenelighed.

72 Kommissionen har i 37. betragtning til den anfægtede beslutning som svar på Den Italienske Republiks argument fremsat i 35. betragtning til den anfægtede beslutning anført, at Fællesskabet den 20. juli 2005 havde oplyst WTO om, at forordning

nr. 1177/2002 var udløbet den 31. marts 2005, og at medlemsstaterne således ikke længere kunne yde støtte i medfør af nævnte forordning. Kommissionen konkluderede herved, at denne skrivelse udgjorde et tilsagn fra Fællesskabet over for WTO om ikke længere at anvende forordning nr. 1177/2002.

73 26. betragtning til den anfægtede beslutning, sammenholdt med 37. betragtning til samme beslutning, viser derfor, at Kommissionen i beslutningen fandt, at en eventuel godkendelse af den anmeldte foranstaltning ville have været uforenelig med fællesmarkedet såvel som i strid med Fællesskabets forpligtelser over for WTO, idet konklusionen vedrørende den anmeldte forordnings forenelighed med fællesmarkedet var separat, selvstændig og forudgående i forhold til konklusionen vedrørende Fællesskabets forpligtelser over for WTO.

74 Heraf følger, at sagsøgerens tredje anbringende ikke er begrundet.

Det fjerde anbringende vedrørende en utilstrækkelig og en manglende begrundelse

Parternes argumenter

75 Med sit fjerde anbringende gør sagsøgeren for det første gældende, at 25. betragtning til den anfægtede beslutning er behæftet med en begrundelsesmangel, eftersom den

»i generelle vendinger henviser til et manglende retsgrundlag, som muliggør en godkendelse [af den anmeldte foranstaltning], og alene henviser til udløbet af forordning [nr. 1177/2002] den 31. marts 2005«. Ifølge sagsøgeren ledsages denne utilstrækkelige begrundelse af en manglende begrundelse, for så vidt som den anfægtede beslutning undlader at undersøge forholdet mellem forordning nr. 1177/2002 og forordning nr. 794/2004 i lyset af de af Rådet forfulgte mål og hierarkiet af retsregler.

76 Sagsøgeren har i replikken bekræftet, at 19.-24. betragtning til den anfægtede beslutning er behæftet med en begrundelsesmangel, eftersom de undlader at forklare såvel forholdet mellem den anmeldte foranstaltning og forordning nr. 1177/2002 som forholdet mellem tildelingen af støtten og støttens betydning for konkurrencen i 2005.

77 Sagsøgeren anfører også, at Kommissionens påstande om for det første, at forordning nr. 1177/2002 ikke udgjorde noget gyldigt retsgrundlag for undersøgelsen af den anmeldte foranstaltning, for det andet, at den italienske regering ikke havde anmeldt den omhandlede foranstaltning, da forordning nr. 1177/2002 var i kraft, og for det tredje, at godkendelsen af den anmeldte foranstaltning udgjorde en tilsidesættelse af Fællesskabets internationale forpligtelser, ikke er blevet begrundet.

78 Kommissionen gør gældende, at der er sket en tilstrækkelig begrundelse af den anfægtede beslutning, hvoraf ræsonnementet anvendt ved vurderingen af den anmeldte forordning klart fremgår. Det er desuden Kommissionens opfattelse, at de af sagsøgeren i replikken fremsatte argumenter ikke kan antages til realitetsbehandling, eftersom de vedrører Kommissionens konklusion om, at den anmeldte foranstaltning udgjorde ny støtte. Sagsøgeren har imidlertid ikke kritiseret dette aspekt ved den anfægtede beslutning i stævningen.

Rettens bemærkninger

79 Indledningsvis må Kommissionens formalitetsindsigelse forkastes, eftersom sagsøgeren i stævningen udtrykkeligt har anfægtet kvalificeringen af den anmeldte foranstaltning som ny støtte. Alle argumenter fremsat af sagsøgeren inden for rammerne af dette anbringende kan derfor antages til realitetsbehandling.

80 Hvad angår anbringendet vedrørende 25. betragtning til den anfægtede beslutning må det forkastes som ubegrundet. Kommissionens argumentation med hensyn til de retlige rammer, som finder anvendelse på den anmeldte foranstaltning, samt dens uforenelighed med fællesmarkedet fremgår tilstrækkeligt klart af 11. og 25.-35. betragtning til den anfægtede beslutning.

81 Desuden må argumenterne om, at den anfægtede beslutning ikke behandler forholdet mellem forordning nr. 1177/2002 på den ene side og den anmeldte foranstaltning og forordning nr. 794/2004 på den anden side, afvises, idet de savner ethvert grundlag. Som fastslået ovenfor fandt Kommissionen i den anfægtede beslutning, at forordning nr. 1177/2002 ikke længere fandt anvendelse og ikke var relevant for undersøgelsen af den anmeldte foranstaltning. Henset til den retspraksis, som er nævnt i præmis 28 ovenfor, kan der derfor ikke opstilles noget krav om, at Kommissionen yderligere forklarer, hvorledes den havde tænkt sig at forene en forordning, som den fandt ikke fandt anvendelse i den foreliggende sag, og de bestemmelser, som den påtænkte at anvende.

82 Hvad angår klagepunktet om den påståede utilstrækkelige begrundelse med hensyn til forholdet mellem tildelingen af støtte og deres betydning for konkurrencen i 2005, må det konstateres, at sagsøgeren med dette klagepunkt i virkeligheden kun anfægter Kommissionens kvalificering af den anmeldte foranstaltning som ny støtte. Som fastslået i præmis 63-66 ovenfor, kan dette klagepunkt ikke tages til følge.

83 Hvad endelig angår de tre klagepunkter angivet i præmis 77 ovenfor, må det konstateres, at henset til 26. og 34. betragtning til den anfægtede beslutning, savner de to førstnævnte åbenbart grundlag, og det tredje er irrelevant.

84 I 26. og 34. betragtning til en anfægtede beslutning forklarer Kommissionen således, at forordning nr. 1177/2002 ikke længere var i kraft på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, og at den retspraksis, som den italienske regering har henvist til i 33. betragtning til den anfægtede beslutning, ikke var relevant for afgørelsen af, om der bestod en berettiget forventning hos de italienske myndigheder.

85 Hvad angår det sidste klagepunkt bemærkes, at artikel 1 i den anfægtede beslutning præciserer, at den anmeldte foranstaltning ikke kan gennemføres, eftersom den ikke er forenelig med fællesmarkedet. Som det fremgår af 26. betragtning til den anfægtede beslutning, har Kommissionen ved konklusionen om, at en anmeldte foranstaltning var uforenelig med fællesmarkedet, på ingen måde lagt Fællesskabets internationale forpligtelser til grund. Det følger heraf, at en eventuel manglende begrundelse med hensyn til en konflikt mellem Fællesskabets internationale forpligtelser og den anmeldte foranstaltning ingen betydning har for den afgørelse, som blev truffet i den anfægtede beslutning, og dette klagepunkt må derfor erklæres for irrelevant.

86 Af samtlige de anførte betragtninger følger, at det fjerde anbringende må forkastes i sin helhed.

Det femte anbringende om en tilsidesættelse af principperne om god forvaltningsskik, om kontradiktion og om overholdelse af retten til forsvar

Parternes argumenter

87 Sagsøgeren har anført, at Kommissionen ved at undlade at tage hensyn til sagsøgerens indlæg under den administrative sag (jf. præmis 11 ovenfor) har tilsidesat princippet om god forvaltningsskik, kontradiktionsprincippet og princippet om overholdelse af retten til forsvar.

88 Kommissionen har gjort gældende, at anbringendet skal forkastes.

Rettens bemærkninger

89 Retten finder, at Kommissionen har opfyldt sine processuelle forpligtelser over for sagsøgeren ved offentliggørelsen i juni 2008 i *Den Europæiske Unions Tidende* af sin beslutning om at indlede den procedure, der er fastsat i artikel 88, stk. 2, EF, og ved at opfordre interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger vedrørende den anmeldte foranstaltning inden for en måned (jf. i denne retning dommen i sagen Falck og Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 35, præmis 80-84). Derfor og henset til, at Kommissionens primære pligt var at vedtage en beslutning inden for en rimelig frist over for Den Italienske Republik, kan Kommissionen ikke kritiseres for ikke at have taget hensyn til indlæggene indgivet af sagsøgeren mere end tre måneder efter udløbet af nævnte frist.

90 Det må således konkluderes, at det femte anbringende heller ikke velbegrundet.

91 Kommissionen bør derfor frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

92 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Ottende Afdeling):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) Cantiere navale De Poli SpA betaler sagens omkostninger.

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 3. februar 2011.

Underskrifter